

Jako spráskaní psi jsme se loudali ke stodole.

„A zítra ať jsou tady ty vysušené snopy!“ křikl na nás ještě Norbert a pomalu odcházel k vratům.

„Já bych ho...“

„Jako Bohdana?“

„Jo, jako Bohdana...,“ smutně si vzdychl Vašek.

„Ale něco přece udělat musíme. S Bohdanem je to čím dál horší,“ přidal se Štěpa.

„Chceš si jít stěžovat k Otcí?“

„Proč ne?“ trval na svém Štěpa. „Otec přeci vždycky říká, že jsme si všichni rovni. Tohle si prostě nemůže dovolovat. Zrovna ty bys mu to mohl říct, Jendo.“

Ale všichni jsme moc dobře věděli, že si na Bohdana ani Norberta nikdy nic nedovolíme, a stejně tak to neřekneme Otcí. Byly to jen takové naše řeči.

Těžká dubová vrata, která celou vesnici neprodyšně uzavírala, se s dunivým rachotem zavřela a Norbert je zajistil, jako každý večer, závorou.

Nemluvili jsme o tom. Bylo to tabu a jeden by to druhému nikdy nepřiznal, ale každý z nás byl rád, že jsme se stihli do vesnice vrátit před setměním. Přírozená klukovská zvědavost byla jedna věc, ale běhat po lesích venku za tmy bylo něco jiného. Večer by si ven netroufl ani Bohdan. A to byl fakt. O tom nebylo potřeba se zbytečně bavit.

Kývli jsme na sebe s klukama a loudali jsme se s Tvrdošem přes náves k naší chalupě.

„Maminka se bude asi zlobit,“ podíval se na mě Tvrďa smutně.

„Neboj, to bude v pohodě, ale trochu mákneme, jo?“ plácl jsem ho do zad.

Tvrdoš se usmál, jak to umí jen mladší bráchové na starší, a přidali jsme do kroku.

Mlčky jsme přešli přes vylidněnou návěs a pokračovali kolem kostela do mírného kopečka. Z kovárny se ozývaly pravidelné rány, jak Petr do večera podrážel v podkovárně koně a voly na blížící se orbu.

„Už mi tu chybí tvoje ruce, a ty se prý válíš celý den u vody...“, zasmál se umouněný kovář a otřel si pot z čela.

„Co ti na to mám říct...?“

„I tady Hance už se po tobě stýská, pořád o tobě mluví,“ zasmál se hlasitě kovář a dloubl loktem do dcery, která byla najednou červená jako podkova na jeho kovadlině a rychle sklopila oči.

„Zítřka se mnou počítej, Petře!“ jen jsem mávl rukou a pokračovali jsme dál. Myslel jsem, že si nás budou všichni dobírat až večer v hospodě, ale bylo jasné, že už teď to ví všichni. Ve vesnici se nikdy nic neutajilo.

Norbertovo stavení bylo zaručeně největší ve vesnici, ale mně bohatě stačila dokonce i naše malá chalupa se slaměnou střechou, která vykukovala za pahorkem. Otec sice říkal, že pýcha je hřích a všichni bychom měli mít stejně, ale já byl přesto na naši malou chalupu pyšný. A navíc, copak to jde, aby měli všichni to samé, když je někdo třeba sedlák a potřebuje víc prostoru než kořenářka, které stačí malá světnička? No ne? Takové věci mě občas napadaly, ale snažil jsem se je hned zahnat. Takové myšlenky byly hřích, a navíc byly proti všemu, co nám Otec vtloukal do hlavy.

„Už jsem o vás měla strach!“ spráskla maminka ruce, když jsme vstoupili do světnice, „jste špinaví jako mouřeníní. Utíkejte se opláchnout, já vám zatím sehřeju kyselo.“